

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Julij 1936

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu naših dobrotnikov in naročnikov berejo afriški škofje in misijonarji vsako leto

500 svetih maš.

Slike v bakrotisku. 1. stran: Devica Marija Karmelska hiti na pomoč dušam v vicah. 4. stran: Misijonarke božje Previdnosti z Madagaskarja (Afrika) na misijonskem potovanju.

Priporočila.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Alojziju, sv. Janezu Bosko, sv. Mali Tereziki, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: C. M. Rog. Slatina za pomoč v hudi stiski. — V. H. Celje za pomoč v neki posebni zadevi. — P. G. neko osebo za pravo spoznanje in v neki važni zadevi. — T. D. Martinvrh v neki posebni zadevi. — I. D. Begunje za ljubo zdravje težko bolnemu sinu. — M. Z. Bočna, vso družino v neki silno važni zadevi. — L. R. Nevlje za ozdravljenje bolne noge. — A. G. Slivnica za ljubo zdravje.

Zahvale.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, sv. Elizabeti, sv. Bosku, škofoma M. Skomšku in F. Baragi, služ. božji Mariji Tereziji Ledóchowski: M. N. Prevalje za dobljeno zdravje; B. L. Vrhnik za dobljeno zdravje; F. P. Beograd za večkrat uslišano prošnjo in za dobljeno pomoč; M. K. Loški potok za olajšanje bolezni; S. M. Ljubljana za srečno izdelan izpit; T. S. Kannje za uslišano prošnjo; I. D. Begunje za dobljeno pomoč v hudi dolgotrajni bolezni; M. S. Sv. Primož za dobro uspelo operacijo.

Spomin na umrle.

† Msgr. Vogel, predstojnik misijona v Queenstown. — P. Velten, misijon Kunine. — P. Valseki, iz reda sinov presv. Srca. — S. Marta, kongr. Dragocene Krvi. — Ana Poljanšek, Brežice. — Frančiška Razpotnik, Motnik. — Eliz. Šos, Laško. — Ter. Ružič, Ana Šimone, Ljubno. — Frančiška Rode, Vrhnik. — Ivana Minar, Radeče. — Marija Prešiček, Zagreb. — Filip Rotart, Sp. Polskava. — Marija Robič, St. Vid. — Polona Bergant, Ježica. — Ana Poljak, Železniki. — Frančiška Rak, Polzela. — Uršula Molek, Breg. — Liza Gavez, Zavrče. — Ivanka Crnivec, Prvenci. — Marija Dogša, Grabe. — Feliks Rupnik.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

tr

Služabnica božja Marija Terezija Ledóchowska.

Soba, kjer je umrla Marija Terezija.

Že je preteklo 14 let, kar je Marija Terezija umrla. Bilo je to 6. julija 1922. S smehljajem na ustnicah se je preselila na oni svet. Soba, kjer je umrla, je še danes v takem stanju kot je bila takrat. Tisoči romarjev, ki obiščejo Rim, so v tej sobi že jokali od ginjenja, molili in se zahvaljevali.

Preprosta postelja je vsa pokrita s pismi zahvale ali prošenj. Ko je služabnica božja še živela na svetu, je šlo tisoče pisem skozi njene roke; tudi po njeni smrti prinaša pošta vsak dan »mater zamorcev« mnogo naročil in zahval.

Tudi mi pošljimo svoje želje božji služabnici. Neomejeno ji zaupajmo! Marija Terezija je imela v življenju ljubeče in usmiljeno srce. Bog, ki je zanj živela in delala v tem življenju, ima sedaj veselje, ko posluša prošnje svoje služabnice in jo uslišuje. Poskusi še ti enkrat!

Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1, prosi sporočil o uslišanih molitvah. Tam so dobijo tudi podobice služabnice božje Marije Terezije.

Devica Marija Karmelska.

(Praznik 16. julija.)

Karmel je gora v Palestini, kjer je nekdanj živel prerok Elija s svojimi učenci. Pripoveduje se, da se je ta preroška šola ohranila celo do Kristusovih časov. Ko so začeli apostoli oznanjevati sv. evangelij, so ga učenci Elijevi z veseljem sprejeli. Tukaj se je najprej začelo češčenje Marijino. Njej v čast so na gori Karmelski sezidali kapelico, kjer so ji prepevali slavospeve. Odtod ime »Devica Marija Karmelska«. Tukaj se je začel red karmeličanski. Pozneje se je ta red razširil po vsem svetu.

Škapulirska pobožnost pa se je pričela šele sredi 13. stoletja, in sicer na Angleškem. Tam je živel takratni general karmelskega reda, Simon Štok. Bil je zelo pobožen. Prav goreče je prosil Marijo pomoči, ker so ga ravno takrat hudo preganjali. Dne 16. julija 1251 se mu prikaže nebeška Kraljica s škapulirjem v roki in ga takole nagovori: »Sprejmi, ljubi sin, ta škapulir svojega reda. To je znamenje velikih dobrot, katere sem izprosila za tebe in vse sinove karmelskega reda. Kdor umrje s tem škapulirjem, bo obvarovan pred večnim ognjem; to je znamenje zveličanja, bramba v nevarnostih, zagotovilo posebnega varstva.«

Papež Benedikt XIV. pravi v svoji knjigi »o praznikih Marijinih«, da popolnoma veruje tej prikazni, v kateri mu je Marija obljubila, da bo ude škapulirske bratovščine hitro rešila iz vic, in sicer prvo soboto po njihovi smrti.

Kakor vidimo iz teh dveh prikazni, prinaša škapulir posebno velike dobrote tistim, ki ga pobožno nosijo: uživajo Marijino varstvo v življenju in po smrti. V dokaz nekaj zgledov.

Neki vojak pripoveduje: Nepozaben mi je dan, ko smo stali v tretji vrsti pred okopi, da bomo naskočili. Prejšnji večer me je vprašal tovariš, ko je videl, da imam škapulir: »Kaj pa pomeni to?« — »To je moj oklep za jutrišnji dan,« mu odvrnem, »trdno upam na Marijo, da me bo varovala.« — Res, drugi dan grmijo topovi, da se je tresla zemlja. Ob desetih se začne naskok. O, kako goreče sem molil Bernardovo molitev: »Spomni se, preblažena Devica! Spomni se, nikdar še ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor je pribežal pod tvoje varstvo... varuj me, ne zapusti me!« — Krogle so frčale, kot bi šla toča. Na desni in levi so padali tovariši, tretjina je bila mrtvih. Zmagali smo, jaz pa nepoškodovan. Srčna hvala Mariji škapulirski!

Neka kmetica v Belgiji se je imela peljati po železnici v Kortrai. Naročila je hčeri, naj popravi škapulir, češ, brez tega varstva ne gre na daljno pot. Bil je čas za odhod, škapulir pa še ni bil popravljen. V zadregi reče: »Daj mi takega, kakršen je, saj Marija pozna mojo dobro voljo in me na poti ne bo zapustila.« — Ko pride v Kortrai, stopi z voza in gre preko tira. Pa ne zapazi, da po istem tiru od druge strani prihaja vlak. Ogniti se ni bilo mogoče. Zakliče ime Marijino in se vrže na tla. Vsi vozovi vlaka so šli preko nje. Delavci so hitro priskočili, misleč, da je mrtva. — Pa kako strmijo, ko kmetica počasi vstane — popolnoma nepoškodovana. Ona pa pravi ginjenega srca: »Marija me je rešila, ker nosim njen škapulir. Tisočera ji hvala!«

Cerkev sv. Ane v Senegalu.

Piše p. Le René iz kongregacije sv. Duha.

V Thies je potrebna nova cerkev. Dvorana, ki služi za službo božjo, je vse premajhna. Zato se mora pozidati nova cerkev. Za trdno upamo, da bo to mogoče storiti, če ne letos, pa drugo leto. — S temi odločnimi besedami je p. Abiven, naš arhivar, zaključil pred 4 leti svoje poročilo iz misijona Thies.

Thies danes ni več navadna zamorska vas, kot je bila tedaj, ko sta patra Picarda in Strub leta 1886 semkaj prišla, da se tu naselita. Thies je postal središče misijona z 4000 kristjani.

Tudi nova cerkev bo posvečena sveti Ani, materi presv. Device, kot je bila prva kapela na tem mestu. Tako so želeli ustanovitelji misijona. Zgodovina misijona pripoveduje, da so prvi misijonarji imeli zelo veliko zaupanje do sv. Ane, patrone misijona. Konec januarja 1886 sta bila imenovana misijonarja poslana od svojega škofo v vas Thies. Kronika pripoveduje, da sta se nastanila v borni koči, skozi katero je veter bril in ki je skoro razpadala. Najprej sta obesila nad vrata sliko sv. Ane, ker sta takoj sklenila posvetiti misijon sv. Ani, ako se jima bo posrečilo, da ga spravita pokonci. Očividno je bilo tej veliki svetnici vseh zaupanje misijonarjev, ker misijon se je srečno ustanočil in kmalu so se pokazali lepi sadovi v okolici.

Vendar ne smemo misliti, da ni bilo težav in ovir. Ko sta oba patra Picarda in Strub prvič stopila iz svoje koč,

da bi oznanjevala sv. vero, so se otroci in odrasli silno bali in so zbežali, kolikor so koga noge nesle. To je misijonarja nekoliko potrla; zato sta se priporočila sv. Ani, da bi jima drugič bolje šlo. Res se je polagoma ljudstvo privadilo. Po štirih letih sta mogla zapisati v misijonsko kroniko: »Vse kaže, da ima božja previdnost posebne namene s plemenom Nones. Otroci, poprej precej divji, sedaj povsod misijonarju naproti teko in radi poslušajo verski pouk. Zato bodi sv. Ani izrečena srčna hvala, ker svoje delo tako lepo varuje in podpira.« Za otroci je sledila mladina, toda čudno: mladih deklic ni bilo mogoče pridobiti. In vendar je bilo to neobhodno potrebno, ako naj nastanejo polagoma katoliške družine. Poskusila sta to in ono, da bi jih privabila k verskemu pouku, a brez uspeha. Misijonarja in sestre so molile k sv. Ani, in res: hišna patrona jih je uslišala. Leta 1905 stoji zapisano: »Deklice hite kar trumoma k verskemu pouku in to r e d n o. Nekatero so zelo nadarjene in bodo šle drugo leto že k sv. birmi.

Nikdar se ne bo pozabil dan, ko je bilo prvo sv. obhajilo za deklice rodu Nones. Vse je bilo kar najslovesnejše pripravljeno in urejeno, da bi ta dan ostal udeleženkam v trajnem spominu. Ker to je bilo prvič po 20 letih, kar je bil misijon tu, da so deklice pristopile k sv. obhajilu. Zato je pa ta dan prišlo mnogo očetov in mater v misijon, da se zahvalijo misijonarjem za vse, kar so njihovim otrokom dobrega storili. Zase pa so rekli, da so prestari in pretrde pameti, da bi se mogli kaj naučiti.

Od tega dne naprej je versko življenje v misijonu hitro napredovalo; ker sedaj je bilo mogoče ustanoviti krščanske družine, ki so potem dajale svoje otroke takoj po rojstvu krstiti. Sv. Ana je res pridno pomagala.

Procesija presvetega Rešnjega Telesa v nekem mohamedanskem mestu.

V Asintu se je 18. junija preteklega leta primerilo nekaj prav posebnega, kar še ne pomni zgodovina mohamedanskih časov. To mesto je v Zg. Egiptu. Ali so mar nastopili časi izpreobrnjenja za mohamedance, ki so znani kot zagrizeni sovražniki krščanstva? Čujte, kaj poroča Klaverjevi družbi frančiškanski misijonar iz Asinta. Prvič v zgodovini je šla slovesna procesija sv. Reš. Telesa po uli-

Procesija presvetega Rešnjega Telesa v nekem mohamedanskem mestu Zg. Egipta.

cah mesta Asint. To pa je čisto muslimansko mesto in pa glavno mesto Zg. Egipta.

Predstojnik misijona se je potrudil, da se bo ta cerkvena slovesnost izvršila kar najbolj slovesno. V ta namen se je obrnil tudi na mohamedanske oblasti s prošnjo, da

naj sodelujejo. In res: dovolile so mu četo vojakov s častniki na čelu kot varstvo za vernike. Poleg tega še štiri vojake na belih konjih, ki so jezdili ob baldahinu, in še dva, ki sta jezdila pred procesijo, in še godbo, pri kateri so sodelovali sami mohamedanci.

Ob 6 zvečer se je razvila procesija v najlepšem redu. Udeležili so se je vsi katoličani, vsi gojenci naših šol, Marijina družba in družba sv. Vincencija. Pred nebom in za njim so korakali semeniščniki od serafinskega zavoda presv. Srca, patri misijonarji in trije koptiški katoliški mašniki v ornatu. Najsvetejše je nosil vodja misijona, nekaj časa pa tudi eden koptiških duhovnikov. Sprevod se je vil od frančiškanskega misijona do koptiške katoliške cerkve, ki ležita v razdalji dveh ur. Jezus je torej šel skozi muslimansko mesto in ga blagoslavljal. Muslimani so ga gledali, dasi ga niso poznali... Iz naših src pa je vstajala prošnja: »Gospod, potegni nase tudi to ljudstvo!«

Po prvem blagoslovu, ki je bil v koptiški cerkvi, se je procesija obrnila proti domu. Drugi blagoslov je bil še na dvorišču misijona za frančiškanke. Završila pa se je slovesnost z zahvalno pesmijo v misijonski frančiškanski cerkvi. Tedaj so se na jasnem južnem nebu že pojavljale prve zvezde.

Po božji previdnosti.

Poroča p. Peltier, misijonar iz družbe Belih očetov v Ugandi.

Ekvatorsko sonce močno pripeka. Sedim in vozim na svojem motornem kolesu »Triumf« in letim kakor ptica, miljo na miljo... Cesta je gladka, a zelo prašna, ker že mesece ni bilo dežja. Iz za zelenih nasadov banane pogleda sedaj pa sedaj kak otrok, ki ga je opozoril ropot motorja. Živahno pozdravi patra. Večina ljudi, ki me srečajo, pokleknejo, misleč da grem previdet bolnika.

Pravkar sem prevozil strugo usehle reke, ki se je pre-rastla z visokim papirusom. Na drugi strani zapazim, da človek leži na tleh, ko da je mrtev. Ni mrtev, a gotovo zelo bolan in oslabiljen, zaenkrat mi je nemogoče kaj več storiti, toda nazaj grede pač! In res: mož še vedno leži na mestu. Ko ga pokličem, se zelo prestraši. Pač si misli: Kaj mi hoče ta beli človek?

»No, oče! Ali vam je slabo?«

Odgovora ni. Nepremično mi gleda v oči, ko da ga zanimajo moja očala. Sedem poleg njega.

»Kaj te boli?« vprašam.

»Nič. Mrtev sem. Že 14 dni nisem nič jedel. Snoči sem prenočil spodaj v vasi. Hotel sem domov v Ruando, pa sem obnemogel. Umrli bom od lakote.«

»Kako ti je ime?«

»Imena nimam«. (Nisem krščen.)

»Kaj bo s teboj:«

»Umrli bom.«

Tako jezdijo misijonarji v afriški Kalahariji.

»Tega pač ne, dragi moj. Pojdi z menoj, oddal te bom v bolnišnico sv. Marije. Tam ti bodo pomagali. In — ali ne želiš, da bi bil krščen?«

»O seveda želim. Toda kako naj pridem do bolnišnice?«

»Počakaj tu. Jaz pošljem par mož pôte in te bodo zanesli v bolnišnico.«

Hitro skočim na kolo in doma pokličem šest katehumenov, da gredo po človeka. Kmalu ga prinesejo na nosilnici v misijon. Moža smo spravili v eno izmed koč, ki jih imamo več za take slučaje. Tu se mož hitro opomore in nič več ne govori o tem, da hoče umreti.

Drugo jutro ga obiščem. Pri ognjišču sedi in si greje svoje stare kosti.

»O pater!« mi zakliče, »Bog bodi zahvaljen, da si se pripeljal na svojem konju še o pravem času tam mimo. Bil sem že mrtev, a ti si me rešil.«

»Ali ti je tu všeč?«

»Pa kako! Pod streho sem in jesti mi dajo. Pa sedaj bi se rad naučil o veri, kar je treba, da bi me potem ti krstil, ker jaz bi rad lepo umrl.«

»Le potrpi nekoliko,« sem ga potolažil. »Sestra Ana te bo naučila katekizma.«

In res. Stara sestra, afriška domačinka, se sedaj trudi s starim možem, da ga nauči najpotrebnejših resnic svete vere. Trda ji gre, a upam, da se ji bo vendarle posrečilo.

Jaz pa pravim: Ali ni mož srečen, da je bil po božji previdnosti o pravem času rešen?

Spominski dan prvih mučenikov misijonarjev sv. Duha.

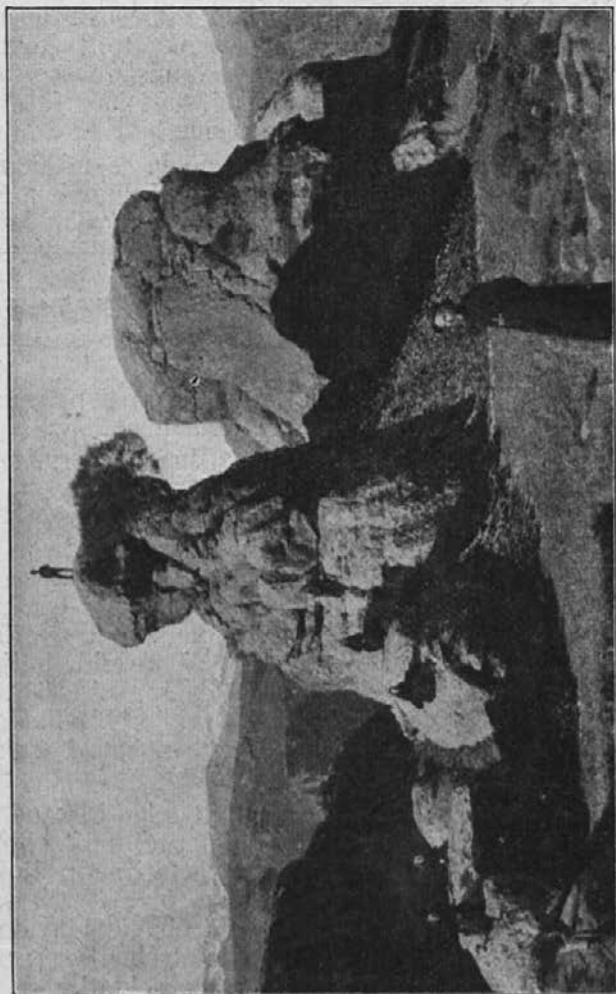
(6. julija 1885).

Piše p. Leon Fuchs C. S. Sp., misijon Omupanda (Angola).

Bilo je pred 50 leti, ko sta bila p. Delpuech in br. Lucij Rotan iz kongregacije sv. Duha prvi žrtvi za svoje prepričanje. Dne 6. julija 1885 sta bila umorjena od poganskih Cuanhama v misijonski postaji Sv. Mihael v Caura, približno 30 km severno od tu, kjer je sedaj misijon Omupanda.

Smatramo za svojo dolžnost, da se jih ob obletnici njih mučeniške smrti spomnimo. Čeprav nismo pravi čuvarji njihovih grobov, vendar smo njih nasledniki, ki se borimo za čast božjo pod isto zastavo, kot sta se onadva. V bližini še živi nekaj ljudi, ki so bili priča njihove smrti, mogoče so celo pomagali zraven; toda njih večina na naša tozadevna vprašanja niti ne odgovarja, boječ se, da se ne bi beli maščevali danes nad njimi. Vendar smo dobili od nekega zelo starega moža, ki mu pravijo Ugasipola, nekaj dragocenih podatkov.

Leta 1883 je prišel p. Duparquet v Cuanhamo in se naselil v okolici Caura. Svojo kočjo je postavil kar pod vejami košatega drevesa. Dne 8. avgusta 1883 je bil torej ustanovljen misijon sv. Mihaela v Cauru. P. Duparquet je odšel potem dalje v Cassinga in se je vrnil julija 1884 v spremstvu p. Delpuecha, br. Lucija Rotana in br. Geralda. Vsi so stanovali v koči pod drevesom. To drevo (omnongo

Afriški misijonarji in misijonarki na misijonskem potovanju preko pogorja Bazutolandije.

se imenuje) še danes stoji. V njegovo kožo je vrezanih nekaj črk in imena p. Delpuech in Sapati (bil je trgovec). Prostor za misijonska poslopja je bil kakih sto metrov od drevesa proti zahodu. Sapati je bil prišel nekoliko pozneje v ta kraj. Bil je preprost trgovec in je zelo rad hodil na lov.

Moj mož Ugasipola je dobro poznal skoro vse prebivalce misijona. Kralj Namadi je rekel patru Delpuechu Ligringili, ker je znal tako gladko govoriti v jeziku, ki

kralju ni bil znan. Brata Lucija so ljudje imenovali tesarja. Brat Geraldus je bil kuhar in nadzornik otrók. Rekli so mu Namteleki ali Omuteleki (kuhar). V misijonu so stalno bivali štirje dečki, katerih imena moj stari mož še danes ve. Bili so iz rodu Gangela, katero pleme biva tu v bližini.

Namadi je bil kralj vse Cuanhame in je misijonarje zelo rad imel. Bil je dobrega srca, moder in vljuden. Misijonarji so mnogo upali doseči z njegovo pomočjo; ker le on je mogel kot vladar ljudi v masah pripraviti, da so se oklenili misijona. To je tudi storil. On sam je prvi prišel v šolo v misijon in se je prav hitro naučil brati in pisati. Učil se je celo igrati na harmonij. Vsak dan so vsi njegovi otroci prišli v šolo.

»Povej mi zdaj, Ugasipola, kaj si se pa ti pri misijonarjih naučil?« sem vprašal starca nenadoma.

»V imenu Očeta in Sina — in . . ., drugo sem pa poza-bil«, je bil odgovor.

Ako bi bil vsaj Namadi ostal živ, prav gotovo bi bilo božje delo obstalo. On je bil zvest misijonarjem in je najbolj želel to, da bi vsi njegovi podaniki sprejeli krščansko vero. Takrat je kralj Cuanhame imel še vso moč in oblast. Treba je bilo le namigniti in vsi so hoteli to, kar je kralj hotel. Pa Namadi je nenadoma umrl. V začetku julija je jezdil v Olumpondo na neko slavlje. Domov prišedši je čutil, da mu je slabo. Zastrupili so ga. Ker je bil odkrit prijatelj belih misijonarjev, so ga bili zato nekateri vzeli na piko in se zavratno nad njim maščevali.

Je pa krajevna navada, da ljudstvo dolgo časa ne sme zvedeti za smrt vladarja. Treba je poprej postaviti naslednika, razdeliti premoženje in se iznebiti neprikljubljenih oseb, ki bi se znale potegovati za prestol. Ob smrti Namadija pa se to ni zgodilo; zakaj treba je bilo doseči nekaj drugega, po mnenju ministrov potrebnejšega: misijon je bilo treba uničiti in vse belokožce poklati.

Namadi je umrl še tisto noč. Zjutraj na vse zgodaj je pridrvelo vse polno ljudi skupaj in so kralja pokopali. Njegov naslednik Weyulu je bil šele 18 let star in ni bil zmožen, da bi bil napravil red; zato so sovražniki sv. vere lahko delali kar so hoteli. Kričali so: »Namadi je napravil sramoto naši deželi. Podpiral je belokožce, ki nas bodo napadli, ako jih ne pobijemo začasa!« Zlasti glasen je bil Saama sa Calondo, nekdanji minister Namadijev. Svoj strupeni nagovor je zaključil z besedami: »Vsi belokožci naj umro! In to še danes!«

V misijonu Caura so čuli v noči od 5. do 6. julija ropot, ki je prihajal od Namadisove hiše. Niso slutili, v kakšni nevarnosti so. Ob prvem svitu je udrla tolpa v misijonsko vežo. P. Delpuech se jim je pogumno postavil na pot tako, da so zaenkrat odšli. Ob 10. dopoldne je šel brat Lucij na stanovanje Sepatija. Ugasipola je videl, kako se je vrli brat poslovil od p. Delpuecha z besedami: »Grem in pogledam, kako je pri Sepatiju; slutim, da bomo danes še kaj doživeli.« Po obisku pri Sepatiju se je hotel br. Lucij hitro vrniti v misijon. Ko je šel mimo Namadijeve hiše, je pridrla iz veže tolpa ljudi in ga napadla. Ugasipola je sam videl prizor. Divjaki so brata pobili na tla in ga začeli prebadati s puščicami in sulicami. Truplo so zavlekli pod bilžnje drevo. Del tolpe je šel potem proti hiši Sepatija, drugi pa proti misijonu. Sepati je videl nevarnost. Hitro je zajezdil konja kar brez sedla. Pred seboj na konju je držal svojo ženo, med obema pa se je krčevito držal mali deček. Puščice so sikale mimo njihovih ušes, streli so odmevali — le čudež je bil, da nihče ni bil ranjen. Vsi so srečno ubežali. Ime Sepatis je potem zaslovelo po vsej okolici. Ko se je pozneje vračal so ga med petjem slovesno sprejeli.

V tistem času pa so vstaši oplenili misijon in ga zažgali. Ob tej priliki je pretrpel p. Delpuech mučeniško smrt. Nihče ne ve, kako se je dogodek vršil, ker vsa poizvedovanja so bila zaman. Sedanja kraljica Zambali, ki je stara 70 let, je bila tedaj v hiši kralja Namadija. Nedavno sem bil pri njej na obisku. Bele ljudi zelo sovraži in je zelo nezaupna do njih, ker se še sedaj po 50 letih boji, da se bomo maščevali na kraljevo rodbino zavoljo zločina v Caura. Ko sem jo vprašal po dogodkih, mi je odgovorila: »Prestara sem, da bi se mogla kaj spomniti, kako se je takrat vršilo in kaj sem videla ali slišala.« Ni dvoma, da so morali p. Delpuecha na strahovit način umoriti. Do danes še nismo mogli zvedeti podrobnosti. So pač junaki misijonarji, ki o njih junaških delih svet molči še po smrti.

Patra Duparqueta ta dan ni bilo doma, ker je bil skupno z enim misijonskim dečkom pri bolnikih. Brat Gerald in trije drugi dečki so zbežali, a so jih roparji dotekli in so brata pretepli in oropali vsega. Kralj Weyulu mu je pozneje dal konja in štiri ljudi za spremstvo, da se je pretolkel do Humbe; pa so tatinski ti hlapci naposled ukradli konja in obleko, tako da je moral ubogi brat peš nadaljevati pot. Od naporov in žalosti se mu je omračil um in je na pol poti obnemogel in umrl.

Trupla obeh umorjenih niti pokopali niso. Na večer tistega dne so jih zanesli v gozd, kjer so imele potem vrane, hijene, lisice in mravlje dober plen.

Tako so naši prvi predniki padli kot hrabri vojščaki Kristusovi, pa jim sovražnik niti ni privoščil peščico zemlje za kritje. Mi, njihovi nasledniki hočemo nadaljevati njih delo in obdelovati ledino, ki so jo oni namočili z lastno krvjo. Kri mučenikov je še vedno bila seme novih kristjanov. Njih kri, ki je tekla v večjo čast božjo, naj bo rodu Cuanhama v izveličanje.

Pogumna Ofilija.

Piše s. Ferdinand, misijonarka v Vzhodni Afriki.

(Konec.)

Teden pozneje pa je prišel v kočo njenega očeta ponosen poglavar z dvema spremljevalcema. Deklica se je ustrašila in je zaslutila, kaj to pomeni. Njene slutnje so bile resnične. Čula je očetove besede, ki so ji rezale v srce: »80 ovac zahtevam.« Snubec jih je obljubil. Potem je ponudil poglavar Njaveri lepo verižico z biseri, ki jo je pa ona vljudno, a odločno zavrnila vedoč, da bi se to reklo, da privoli v zvezo, ki ji je bila nad vse zoperna.

Zdaj se je začelo za deklico življenje polno trpljenja, vabljenja in pretenja. Po vsej sili so jo hoteli nagniti, da bi privolila v to zvezo. Prosila je in jokala, a zastonj. 80 ovac je bilo v očeh očeta več vredno, ko sreča njegove hčere. Mladi poglavar je še večkrat prišel v kočo in nosil darove za očeta, da bi si zagotovil Njavero. Neki večer so deklico privezali za kol in jo tako dolgo bičali, da je bila po vsem telesu z ranami pokrita. To pa vse zato, da bi izrekla svoj »da«, ki ga pa ni hotela. Celo potem, ko so jo odvezali in je vsa slabotna padla po tleh, ni prišla ta beseda iz njenih ust.

Toda dobri Bog, ki varuje lilije na polju in ne pozabi priproste bilke v travi, se je usmilil tudi uboge Njaveri. Družba sv. Petra Klaverja je poslala dar za mladeniče, ki bi si radi ustanovili krščansko družino. Ta dar je po večini prejel naš pridni črni učitelj Celzij, ki si je kupil ovac, kolikor jih je še manjkalo, da je ustregel skopemu očetu. Mladi poglavar je bil kar divji in je ponudil več, toda pater superior je zadevo naznanil oficirju vojaške po-

sadke in tako je tudi državna moč bila na strani Njaveré. Hudi snubec je odstopil. Zdaj se Njaveré pripravlja na sv. krst in na zvezo sv. zakona. Potrjena po milosti sv. zakramenta bo ustanovila novo krščansko družino, ki bo za luč in zgled sredi poganškega sveta.

Grozna resnica.

V svoji veliki stiski in potrebi se obrača na nas p. Rhöse, oblat Brezmadežne iz Tsumeb v južnozahodni Afriki.

Zadnje dni sem dobil toliko računov in terjatev, da se mi kar črno dela pred očmi in sem zgubil upanje, da bi se dala misijonska postaja še nadalje vzdrževati. Blagajna vikarijata je prazna, ker je vikarijat sam v veliki stiski. Pismeno prositi za pomoč se ne izplača, ker na večino pisem odgovora ne dobim. Sploh pa ljudje že več ne verjamejo, da bi bilo res toliko bede in potrebe, zato ker prevečkrat prosimo. In vendar je to žalostna resnica. Prejšnje leto sem premišljeval, ali naj postajo opustim, ali pa naj sam skrbim za vse potrebe in sem se odločil za drugo. Toda nisem verjel, da bom naletel na toliko težav. Edino ta misel me še drži tukaj: Kaj bo z mojimi kristjani, ako odidem iz Tsumeb? Najbolj bi se tega veselili verski nasprotniki. Finančne stiske me kar davijo. Ako Bog ne bo posegel vmes, ne bom dolgo vzdržal.

Te dni bomo začeli devetdnevno na čast božji služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski. Ali mar ona ne bo pomagala tudi nam, ko je drugim že tolikokrat? O, ko bi tudi našo blagajno napolnila, da bi vsaj denarna skrb izginila!

»Blaga grofica Ledóchowska, ozri se z nebes na našo revno misijonsko postajo in pokaži, da tudi naše hribovsko ljudstvo ljubiš. Krepko se izkaži in pokaži, da nočeš, da bi prenehala postaja v Tsumeb. Prosi pred Bogom za svoje afriške duhovne otroke in usliši nas!«

Tako bomo z velikim zaupanjem molili.

Uslišane molitve

na priprošnje božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske.

Masupa, bližnji sorodnik kralja iz Švacilandije, je bolan ležal v bolnišnici. Bil je zagrizen pogan in imel več žená. Kadar sem ga obiskal, je bil vselej zelo prijazen, časih je tudi molil z menoj. Pred dvema tednoma so ga prenesli k njegovim sorodnikom, ki stanujejo blizu našega misijona Mbabane. Kakor sem mogel spoznati, so mu bili dnevi življenja štetí; zato sem ga večkrat obiskal in mu govoril o krstu. Molčal je. Poslal sem k njemu svojega katehista, da bi ga prepričal in pregovoril, toda Masupa je trdovratno molčal. Prosil sem naše sestre, naj molijo zanj, da se ga Bog usmili. 25. marca pa sem pričel devetdnevno k afriški materi Tereziji Ledóchowski in sem obljubil, da objavim primer, ako bom uslišán. Takoj ta dan sem obiskal bolnika in mu prigovarjal, naj se dá krstiti. Tretji dan mi pošlje človeka, naj pridem k njemu. Ker mene ni bilo doma, je šel naš učitelj k njemu. Ko sem zvečer domov prišel, mi učitelj pove, da želi Masupa, da bi ga krstili. Še tisti večer sem šel k njemu skupno s katehistom, čeprav je bilo že tema. V koči je bilo polno ljudi, ki so prišli bolnika obiskat; tudi protestantovski duhovnik je bil vmes. Pozdravil sem bolnika in mu obrazložil pogoje, da more odrasel človek krščen biti. Potem sem ga vprašal: »Ali hočeš biti krščen?« Masupa je na glas odgovoril: »Hočem.« Malo sem ga še pripravil in ga potem vpričo vseh krstil. Navzoči so bili ginjeni in so tiho izgovarjali molitve v narečju Zulu.

Na potu domov je rekel katehist: »Vselej, kadar kak kraljevi princ sprejme vero, se odloči za katoliško, nikdar za protestantovsko.« Odgovoril sem mu, da je za to več vzrokov: 1. milost božja, 2. molitve in žrtve vernikov in priprošnja svetnikov, 3. zdrava razsodnost, ki jo imajo zamorci.

Lahko si mislite, kako vesel sem bil tisti večer in kako sem se zahvaljeval Bogu in pa Vaši blagopokojni ustanoviteljici.

P. A. Gratl, servit, Švacilandija.

Hvaležnega srca se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za vse prejete dobrote in milosti, katere mi je izprosila in se ji še nadalje priporočam v vseh dušnih in telesnih zadevah.

U. F. Aleksandrija.

Dolžnost me veže, da se javno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za večkratno uslišano pomoč v velikih zadevah in boleznih in jo še nadalje prosim pomoči v bolezni in v neki drugi važni zadevi.

Z. Ferlinc, Sv. Trojica.

Iskrena hvala Mariji Tereziji Ledóchowski, da je moja hčerka dijakinja na njeno priprošnje ozdravela, da lahko študira naprej. Priporočam se ji še nadalje za pomoč.

I. Š., Dol. Logatec.

Najpristrčneje se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji, da mi je izprosila ljubo zdravje. Prosim javne objave in se služabnici božji še nadalje priporočam.

T. F., Grabomš.

V bolezni sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji z obljubo, da bom dala javno zahvalo v »Odmevu« in znesek za odkup in botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija Terezija«. Bila sem uslišana. Zato se ji tisočkrat najsrčneje zahvaljujem ter jo prosim, da mi še nadalje pomaga.

R. A. Zagreb.

Moj 6letni sinček je nevarno zbolel za pljučnico. Ko je bila bolezen najhujša, sem se s polnim zaupanjem obrnila do služabnice božje Marije Terezije in položila njeno sliko na otrokova prsa. Kmalu

se je otrok pomiril in bolezen je vidoma ginila. Iskreno se ji zahvalim. Javna zahvala v »Odmevu« in dar za misijone je bilo obljubljeni.

B. M. Razborje.

Imela sem hude bolečine v glavi in v grlu. Zatekla sem se k služabnici božji Mariji Tereziji in mi je pomagala. Tisočkrat se ji zahvalim in še nadalje priporočam.

A. P. Ljubljana.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledóchowski, da me je zopet uslišala, kakor že prej večkrat, ter mi izprosila zdravje v hudi bolezni. Pošiljam za zamorčke obljubljeni dar.

N. N. Št. Lovrenc.

Pošiljam dar za misijone in prosim javne zahvale v »Odmevu« v zahvalo za ozdravljenje smrtno nevarno bolne matere 10 otrok, na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije.

Pr., Ljubljana.

Spričo izrednih milosti, katere mi je ljubi Bog naklonil po priprošnji služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske, se čutim dolžnega, da se ji v »Odmevu« javno zahvalim. Bil sem hudo bolan. Pa še preden je bila devetdnevna končana, je prišla pomoč tako ljubeznivo in čudovito, da ji zato izrečem svojo najprišrčnejšo zahvalo. Res me veseli, da morem tako pisati. Storila mi je mnogo več, kakor je mogoče povedati. Zato radostno oznanjam vsakemu, ki se znajde v katerikoli težavi in nadlogi, da se z vsem zaupanjem obrne do te mogočne priprošnje pri Bogu.

I. M. Ljubljana.

Obljuba in dolžnost me veže, da se prav iz srca tisočkrat zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v težki bolezni. Še nadalje se ji priporočam in trdno zaupam, da mi bo izprosila popolno zdravje. Obljubila sem botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija«, kar danes izpolnjujem.

M. M. Mirna peč.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za večkratno uslišanje v nujnih zadevah. Obljubim, da ostanem naročnica misijonskega lista »Odmev iz Afrike« toliko časa, dokler mi bodo razmere dopustile, zato ker ga je ustanovila služabnica božja. Priporočam se ji še nadalje za brata, da bi srečno izdelal izpit.

I. R. Ljubljana.

Bila sva z ženo v hudi stiski. Velika nesreča je pretela pri živini. Zatekla sva se k služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč. Ni minula ena ura, ko je bila preteča nesreča odstranjena. Trdno sva prepričana, da naju je ona uslišala; zato se ji najsrčnejše zahvaliva za pomoč in se ji še nadalje priporočava.

Anton in Neža Tomažič.

Nadalje se zahvaljujejo služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v raznih zadevah:

Za srečen izid v neki sodnijski zadevi in za dobljeno zdravje žene in otroka. J. K. Brezovica. — Iskreno se zahvalim za uslišano prošnjo in pošiljam obljubljeni dar. Še se ji priporočam. Š. M. Slavšina. — Zahvalim se za dobljeno zdravje. H. K. Češnjice. — Zahvalim se za uslišano prošnjo. K. K. Muretinci. — Zahvalim se za prejete milosti in se ji še priporočam v raznih zadevah. Doroteja S. Sladka gora. — Zahvalim se za uslišano prošnjo. A. K. Perovo. — Zahvalim se za dobljeno zdravje. M. G. Petrovče. — Zahvalim se za prejeto milost. M. R. Veliki dol. — Zahvalim se za dobljeno zdravje. P. Š. Ravni. — Zahvalim se za pomoč in uslišanje v veliki in težki zadevi. M. P. Grušovje. — Zahvalim se za dobljeno zdravje in se priporočam še nadalje. A. T. Črnomelj. — Zahvalim se za dobljeno ljubo zdravje. V zahvalo darujem za odkup treh zamorčkov. A. M. Radeče. — Zahvalim se za ljubo zdravje. M. Š. Šmarje. — Zahvalim se za uslišano

prošnjo in ljubo zdravje. N. P. Ptuj. — Iskreno se zahvalim za srečno uspelo težko operacijo. Ž. K. Dragovanja vas. — Zahvalim se za uslišano prošnjo. Ž. M. Stojnica. — Zahvalim se za več uslišanih prošenj. M. P. Ljubljana. — Zahvalim se za uslišano prošnjo. M. Kleče. — Zahvalim se za uslišano prošnjo. K. M. Ljubljana. — Zahvalim se za pomoč v neki zelo važni zadevi. A. P. Bled. — Zahvalim se za uslišano prošnjo. U. G. Dobra vas. — Zahvalim se za uslišano prošnjo in se še nadalje priporočam v neki zelo važni zadevi. A. V. Vidošiči. — Zahvalim se za dobljeno zdravje mojih dveh otrok. Še se ji iskreno priporočam v neki težki družinski zadevi. F. M. Sikolje. — Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji, da je izprosila zdravje moji prijateljici. M. O. Ljubljana.

Služabniki božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: I. M. Ljubljana za ljubo zdravje na duši in na telesu in v neki važni zadevi. — M. L. Ponikve za pomoč v veliki stiski. — P. N. Bukovina za pomoč v težki družinski zadevi. — J. T. Moste pri Lj. za ljubo zdravje, obljubljen botrinski dar zamorčku, ako bo prošnja uslišana. — J. Š. Pece v neki važni zadevi. — T. Ž. Mengeš za zdravje in uslišanje v neki težki zadevi. — S. K. Ljubljana za pomoč. — H. F. Ljubljana za službo mojemu sinu. — M. S. Ljubljana za zdravje. — M. K. Javornik v neki težki zadevi. — Ž. F. Bočna v neki zadevi. — V. B. Dolenjsko za pomoč v neki zelo važni zadevi. — P. A. Rakitovci. — N. P. Trnovo za pomoč v družinskih zadevah. — M. P. Pristava za ljubo zdravje vsej družini in mir. — M. B. Maribor za zdravje. — B. C. Maribor za zdravje v glavi. — T. Č. Mozirje v neki zadevi. — U. B. Ostrog za ljubo zdravje. — A. G. Mislinje za pomoč v hudi kostni bolezni. — M. V. Frankolovo za pomoč v hudi zadevi in veliki stiski. — N. N. Nevlje za ljubo zdravje. — N. L. Dolenja vas za dobro službo in za pomoč v neki zelo važni zadevi. — P. A. Rakitovci v neki zadevi.

»Ponižna duša ima toliko moč nad božjim Srcem, da za more čisto sama razoročiti mojo pravičnost, in sicer veliko lažje, kot jo more tisoč grešnikov izzvati.

Duša, ki se iz ljubezni posveti Bogu, postane prosta, ker se iz ljubezni odreče lastni volji, lastni sodbi, lastnim željam. Tako oproščena duša mi je radost in iz teh zvestih duš si izbiram vojsko, da rešim svet.

Svet drvi v prepad, toda jaz ga bom po tej mali četi veliko-dušnih, ki se bo pod mojim vodstvom bojevala, ustavil v svojem vrtočlavem diru ...»

(Besede Jezusove sestri Benigni Konsolati.)

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
25. julija, praznik sv. apostola Jakoba.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

Mašna zveza

v prid afriškim misijonom, ustanovljena od Družbe sv. Petra Klaverja
in od gen. vik. Pija X. kanonično potrjena dne 5. maja 1908.

Za člane »Mašne zveze za Afriko« se bere vsako leto
300 svetih maš.

Članarina za vsako osebo znaša 5 Din (ali: 2 liri, 1 šil.,
25 am. cts.). Plača se enkrat za vselej.

Tudi otroci in umrli se vpisujejo v to mašno zvezo.
Člani so deležni v življenju in po smrti vsako leto 300 sve-
tih maš.

V znamenje, da je sprejet, dobi vsak član sprejemno
podobico s pečatom in podpisom vrhovne voditeljice Družbe
sv. Petra Klaverja.

Darovi pridejo v korist najubožnejšim misijonom v
Afriki.

V računskem poročilu o prejetih in razdeljenih daro-
vih, ki ga Družba sv. Petra Klaverja predloži vsako leto
sveti Kongregaciji za širjenje vere, so najvestneje navedeni
tudi darovi članov »Mašne zveze« in kako so se isti upo-
rabili.

Prijave in članarino sprejema:

Družba sv. Petra Klaverja
za afriške misijone in oprostitev sužnjev
Ljubljana, Metelkova ulica 1

Za najpotrebnejše misijone v Afriki nabrano na sedmini pokojne
Ane Zorko Din 71.—. Lepo belo svilo za tabernakelj ljubemu Jezusu
nabrala Elizabeta Skomavc.

